

COSES VISTES

"De vegades tornaria arrere el rellotge per recuperar el que hem perdut, però no podria renunciar a tot alló que huí tenim". The Spice of Life (Everything but the girl).

Encenc el portàtil i m'en adone que he de canviar la pila de la BIOS, la que suporta el rellotge intern de l'ordinador. És necessària per a no perdre la datació dels nostres documents cada vegada que l'apaguem. Des que s'ha esgotat, tots els dies són el primer dia del segle actual i tots els documents s'arxiven per a eixe dia. No tinc manies en aquestes coses perquè sóc desastrat de mena, però tanta confusió temporal potser és massa desori.

La percepció que tenim del temps que passa és una cosa estranya, i depèn en part de la manera que tenim de contar les hores. Els rellotges d'abans tenien un dring seriós i greu que es deixaven sentir per tota la casa; eren notariais, circunspectes, i tallaven cada hora com una guillotina, irreversiblement. Ara les hores passen digitalment, sense una veu respectable que les anuncie i les acomiade. Per això el temps corre més ara i no percibim amb claretat el seu pas. Ara el temps és una pasta informe infinita.

Primer de tot, una confessió: dubte de la meua capacitat per a enllestir un relat curt de tema sanitari, tal i com demanen les bases d'aquest concurs. Jo sóc metge i no advocat, com els escriptors d'abans de la guerra, ni filoleg, historiador o periodista, com els de després. La escriptura que puc dur a terme té el bastiment feble i el sostre baix, donat que els mitjans personals d'expressió són precaris i la vida que he portat ha estat del tot previsible. El meu

desig serfa escriure un relat colpidor que esguerrara els budells del lector, però pense que no m'en sortiré. Només puc arribar a parlar de les coses que he viscut, que he conegut o que he pensat, i encara gràcies. També pense que medicina i literatura no casen bé del tot. En la història han hagut novel·listes eximis que estudiaren medicina, com Conan Doyle o Baroja, i han hagut metges savis que escrigueren molt correctament, com Ramón i Cajal o Gregorio Marañón, però no conec personatges que hi hagen excel·lit en els dos camps alhora.

Vaig naixer el 1963 a Sueca. Al poble aquell any passà amb una calma total, excepció feta de l'enrenou suscitat per un veí, l'escriptor Joan Fuster. La descripció que en feia de Sueca al seu llibre " El País Valenciano" caigué molt malament a bona part dels suecans. S'hi sentiren ofesos i menyspreats perquè l'escriptor passava de puntetes i avergonyit per sa casa. Pecat imperdonable, ara i adés. És conegut que Fuster no tingué mai un tarannà de mantenidor fallerenc en ple moment d'exaltació josefina. Ben bé al contrari. L'escriptor patí un déficit greu de lírisme arràn de pell, i vulgues que no, aquest és el gust predominant de la parròquia per tot arreu. Digué Fuster que "Sueca és una ciutat plana, de carrer correctes i aspecte una mica anodí. El turista pot passar-ne de llarg amb tota tranquil·litat ; no es perdrà res. D'ordinari s'esdevé així , i els suecans estem igualment molt tranquils amb aquesta absència de curiosos". Potser és una descripció lacònica, però exacta i ben girada. Per la meua part trobe natural que nascut en Sueca i en aquell any m'agraden les coses planeres i correctes , tranquiles i un poc avorrides , i també que els turistes hi passen de llarg.

La primera notícia d'algún familiar vinculat amb la cosa de la salut la ha trobada en un llibre d'un historiador local del poble. Amado de Cristo Burguera Serrano (1872-1960) publicà pels anys 20 del segle passat la "Historia fundamental documentada de Sueca y sus alrededores". El Pare Amado professà en la orde dels franciscans i va ser cronista oficial del poble. Home de ideari carlista i temperamental, escrigué moltes obres de caràcter religiós que són actualment introbables. En la seua Historia de Sueca, de la qual tinc una edició facsimil, repassa exhaustivament tots els avatars del poble, des dels íbers (¡!) fins el segle XX. Fullejant el llibrot resulta que al capítol intitolat "Suecanos de nota de últimos del siglo XIX y principios del XX hasta el presente", i dins del subapartat "Farmaceúticos", apareix un avantpassat meu, D. Valentin Palàcios i Ferri. Diu de D. Valentin que "domiciliado en Valencia, ha elaborado, como parte de su invención, varios importantes específicos contra el paludismo, las almorranas, la blenorragia, y un poderoso tónico, apreciados de técnicos y enfermos". D. Valentin tingué una vocació inqüestionable per fer bondat i guarir malalts, sense fer distinció entre malalties serioses i endèmiques (paludismo), malalties pels pecats del piu (blenorragia), o malalties de menor consideració científica però de gran rel·levància social (almorranas). Respecte al tónic no aclareix si va ser d'aplicació capil·lar o bé d'administració oral, però en qualsevol cas el tónic va ser molt apreciat. D. Valentin tingué éxit comercial on aplicà el seu saber científic, tasca sempre admirable i difícil d'assolir. De D. Valentin cal dir que guanyà molts diners exercint la seua professió, i va ser fadrí tota la vida. Com que volia deixar un bon record familiar, s'oferí a pagar els estudis als nebots que els vinguera de gust aprofitar l'avinentesa. Un d'ells, Daniel (el meu besavi), home molt

formal, estudià medicina, i un altre, Ricardo, decidí fer-se'n apotecari, com D. Valentin. D. Valentin rebé emocionat la notícia del nebot Ricardo i pensà que el camí personal que havia emprés a favor de la salut no s'estroncava amb la seua mort. Tot seguit oncle i nebot s'abraçaren, aquest darrer n'agafà la maleta, i s'en anà en tren a Barcelona per emprendre la carrera de farmàcia, el primer curs de la qual estudià amb constància i tenacitat admirable tota la seua llarga vida. El nebot Ricardo morí de vellet amb el carnet d'estudiant de farmàcia a la butxaca. Dissortadament desconec altres detalls biogràfics d'aquest nebot tan singular, de tan fortíssimes conviccions científiques.

La meua professió m'agrada però encara em pregunte com la vaig escollir. Tinc la impressió que el meu avi, també metge, la escollí per mí de molt menut, i després jo vaig buscar-me les raons a posteriori. Una explicació teleològica més, com tantes que ens fabriquem en la vida. Siga com siga crec que no em penedisc de la elecció, salvat d'algún minut de dubte existencial, però d'aixó ningú no es salva. De tota manera desconfie prou de les declaracions d'amor arrabatades. Tinc companys que diuen estar encantats de ser metges, quan al treball deixen prou que desitjar, i en tinc d'altres molt treballadors que trauen foc pels queixals parlant de la seua professió.

Els meus avis per part de mare vivien a Sueca i de sa casa recorde sobretot el corral. Recorde el perfum del gesminer i l'aigua del rec fent un sorollet relaxant que no parava mai. Al corral hi havia el safareig on es respirava la netedat del lleixiu, el sabó Lagarto i el Gior. En una pallissa es dreçaven joguets i bicis rovellades i l'altra s'hi llogava temporalment a algún pollastre. Per

les parets penjaven eines del camp polsoses pel desús i al fons del corral hi havia un gran caixó de pedra on restaven medecines que donaven els laboratoris. La meua àvia tastava qualsevol novetat farmacèutica amb l'objectiu d'avaluar els seus efectes sobre la salut. Aquest procediment li donava uns coneixements farmacològics de primera mà, de gran aprofitament en l'àmbit domèstic i també per al desenvolupament professional del seu marit.

D'aquells primers temps és també la primera vegada que vaig tindre notícia d'una malaltia rara, per boca de Rosario, una dona del poble que es guanyava la vida rentant cases, i era casada amb un home tota la vida malaltís que responia al nom d'Elmeu Ricardet. Sovint Rosario arribava tard a la feina per causa de la precària salut del seu home. Parlant del seu Elmeu, Rosario s'entendria com qui parla del seu gatet. En realitat el Sr. Elmeu gaudí sempre d'una salut de ferro i visqué la primera part de la seua vida d'acord a les convencions socials. Però un dia s'aixecà del llit i s'en adonà que s'havia afartat de totes les misèries d'aquesta vall de llàgrimes. Elmeu decidí que volia passar la segona part de la seua vida sense eixir de casa i al llit, i s'en suscriví al quietisme, escola filosòfica amb molts adeptes per tot arreu, els quals cerquen la felicitat personal practicant la màxima immobilitat física i mental. Elmeu Ricardet era un quietista modèlic, sense parió al poble, i Rosario sempre s'enorgullí d'aquesta condició del seu Elmeu, mentre es guanyava la vida com podia rentant cases.

Vaig començar la facultat el 1981, l'any de l'assalt al Congrés dels Diputats. Hi veus les fotos d'aleshores i t'en adones del temps transcorregut. Els pentinats, els tratges, les ulleres, el vocabulari

dels personatges han passat avall. Quan et descobreixes intentant explicar aquell incident i el personal et mira entre incrèdul i desinteressat ja pots considerar-te el abuelo cebolleta de la reunió. És impossible transmetre els aspectes emocionals de la memòria a la gent que ha vingut després.

El record dels meus anys de carrera són bons, tot i sabent que la nostra memòria juga amb les cartes marcades, i les hores més o menys desplaents de la nostra vida les envia directament a la claveguera. La memòria customitza el nostre passat i el deixa lluent. De vegades em pregunto què s'ha fet d'alguns companys de carrera que no els he tornat a veure. Què s'ha fet d'aquella companyera de curs que tenia els ulls i els clotets a les galtes més bonics del món, i que et feia sentir com el Coyote davant el somriure indiferent del Correcamins; fanàtic, estúpid i usuari habitual de la mateixa marca d'explosius. O què s'ha fet d'aquella amiga que vivia aprop de ma casa amb qui feia el camí a la facultat des del carrer de Císcar. Per arribar-hi travessàvem el riu pel Pont del Mar, pujàvem les escales de pedra vella i tot seguit el soroll del trànsit quedava esmorteït. La tranquil·litat del voltant incitava a parlar de tot, a fer broma de tot. Incitava a les confidències. De tant en tant encara escolte els discos que aleshores ens agradaren. Pale Fountains, Everything but the girl, Durutti Column, Aztec Camera. Naturalment els escolte en format de vinil perquè la saudade no s'escau amb romanços digitals. En dies així, trec ritualment els discs de la funda rebregada, m'arrepape al sofà i em deixo portar cap a un forat negre on el temps sembla que es contrau en un instant. Al meu parer, tota eixa música sembla resistir amb dignitat el pas del temps, malgrat la inevitable crepitació de fons que l'agulla

trau dels anys que ja han fugit. Tots tenim cançons que queden ancorades a moments determinats de la nostra vida, músiques que ens reactiven emocions llunyanes, esvaïdes, sense tornada. Sebastian Flyte en Retorn a Brideshead definí millor que ningú aquest mecanisme, el dia perfecte que passà amb el seu amic Charles Ryder : *“M’agradaria soterrar un tresor en cada lloc on he estat feliç. I quan siga vell, lleig i desgraciat tornar a eixos llocs, desenterrar els tresors i recordar eixos moments...”*.

El meu triangle vital bàsic es escalé, i está copsat per València, Sueca i el Saler. De València destaque l’espai finíssim de la Llotja, que té el tros d’aire més elegant de la ciutat, i els arbres centenaris de L’Albereda, arrelats solidament a la terra. Al Saler recomane anar a qualsevol época de l’any excepte a l’estiu xafogós. Aleshores la seua platja resulta massa trepitjada i un turisme de poca volada emplena la mar, la pineda i els restaurants del poble. Però al Septembre el personal deixa d’anar-hi, i tot seguit la mar trau la seua cara d’infinita indiferència. En dies clars, veus un tros de mar sòlidament blau, comprimit entre la ratlla perfecta de l’horitzó i la sorra esquitxada pels verds dels matolls. Els vaixells de càrrega i alguna vela escadussera semblen levitar sobre l’aigua, com si foren pintats per un xiquet. Tanmateix, m’agrada el Saler en dies blaus i també quan els dies són rúfols, quan la solitud humida regalima per les façanes i als bars de poble només s’arreteren un grapat de parelles clandestines, amb un desig clar d’oblit i d’abandonament. A Sueca cal visitar la Muntanyeta dels Sants, una torre de guaita agrícola, un mirador de 360 ° sobre la inmensa plana d’arrossars del terme. A dalt del promontori hi ha una Ermita amb les imatges dels Sants Abdon i

Senen. Per als suecans de l'antigor, els Benissants no tenien rival possible en qüestions climatològiques. Als Benissants s'els hi demanava protecció climatològica en termes generals, però particularment contra la temible pedra. Si la pedra asomava el cap feia malbé la collita en un tres i no res. Encara huí, cada 30 de juliol, hi reben el romiatge del poble, ara més festiu que devot.

En un dia normal vaig a l'Hospital en valen-bici, a 5 Km de ma casa. El pedaleig pausat i monoton m'ajuda a fer endreç dels meus problemes quotidians. Des del pont de les flors fins la ciutat de les Ciències vaig pel riu. Gratacels i edificacions futuristes, al mig de les quals les persones semblen poca cosa. Més enllà, el seguit de grues portuaries com aranyes monstruoses. Arribe al hospital a les 8. Agafe l'ascensor. Trac el café de la màquina. Café curt amb el mínim de sucre. Tinc el gust acostumat a la pócima. Amb el got de cartró a la mà arribe a la consulta. M'assec sense posar-me la bata i encenc l'ordinador. Amb la clau personal entre a la Historia Clínica Electrónica. La relació metge-malalt sempre ha estat cosa de dos, però ara s'ha convertit en un triangle, si contem amb els softwares de gestió, que també tenen opinió propia sobre diagnòstics i tractaments. Repasse possibles interconsultes, ingressos i malalts ambulatoris citats. Sovint passe la Consulta amb residents i estudiants que podrien ser fills meus, i no m'acabe de creure que ja estiga en eixa tesitura. Em sembla que va ser ahir quan jo hi era assegut a la cadira de l'estudiant. D'altra banda ja em comporte com el qui soc; sense adonar-me'n, done consells i faig correccions sobre com s'ha de fer la anamnesi, les proves que cal demanar, els diagnòstics possibles i els tractaments d'elecció. I a d'ells no els queda més remei que assentir, estiga jo més encertat o menys.

Un malalt vellet m'ha regalat un CD. Va ser un baríton sense éxit professional que comença a tindre problemes de memòria. Ara s'ha fet una gravació cassolana de solista acompanyat de piano i a l'interior de la capsa del CD s'ha escrit una breu biografia. Al tornar a casa i desar-lo al prestatge m'enrecorde que he d'ordenar els meus llibres, CD's i vinils. En part perque hi viuen comprimits i necessiten respirar, i en part perque ja no puc llegir la lletra menuda dels lloms a causa de la presbiopía. El problema és que no tinc clar el criteri d'ordenació a aplicar. Podria ser pel valor sentimental, el que preferisc però que trobe poc pràctic. Per estils, els límits dels quals són molt confusos, o bé podria seguir el criteri alfabètic, que és el més socorregut, però totalment impersonal. Siga como siga el CD d'aquest cantant líric sense éxit ja té un lloc reservat al prestatge quan aplique el nou ordre.

La superespecialització actual de la medicina té com a conseqüència que cada article de revista mèdica només és comprensible per als membres de la secta iniciática a la qual va dirigida, interessada en la mateixa matèria menudeta i concreta.

Revisant alguns informes clínics m'en adone de la poca afició actual a la escriptura. De vegades llegisc unes redaccions sense comes ni punts, amb reiteracions contínues. El temps verbal no guarda la concordància i la sintaxi no té ni cap ni peus. Comprens les coses nomès que per aproximació. Em sembla que tot aixó ja són efectes reals de situar la imatge i no el text com a mitjà essencial de comunicació i aprenentatge. Als residents els recorde molt polidament la importancia de cuidar aquests detalls, però crec que entre ells comence a tindre fama de llepafils neurótic.

Exceptuant contades ocasions, la personalitat que hi ha al darrere de les obres genials són per si mateix una malaltia. Només cal llegir unes quantes biografies per adonar-te'n. Psicosi, obsessió, narcissisme, adiccions i trets psicopàtics són moneda comuna en la història dels genis. Van Gogh, Edvard Munch, Charlie Parker, Miles , Chet Baker, Scott Fitzgerald, Kerouac i tants altres. En termes generals, la psiquiatria es la especialiat mèdica més propera a la literatura i a l'art en general.

La radio i l' exprimidor de ma casa s'assemblen a la medicina en que tots tres desafien la llei de la obsolescència programada. Aquests electrodomèstics antisistema són del temps del meu casament, i exemplifiquen quotidianament una rebel·lia contra les lleis del mercat. En la lluita de la medicina contra la obsolescència programada del ser humà conste que jo també sóc partidari de millorar la esperança de vida, però no a canvi d'una senilitat decrepita.

He passat part del vespre preparant la exposició que de he fer a una sessió de l'Hospital. Tinc una certa inseguretats parlant en públic i he d'assajar bé les coses per a minimitzar els seus efectes deleteris. Quan expose algún tema em sembla que l'auditori ja s'ho sap o no li interessa. Si vaig massa a pressa no em comprén i si vaig massa lent s'avorreix. D'altra banda sempre adopte un paper distant respecte al tema, i un to de veu amb pocs registres, monóton. Puc fer teatre durant un ratet però a mesura que continue parlant torne al meu registre habitual. A poc a poc m'apague com un ciri sense oxigen i no puc fer-hi res. En definitiva, que no sóc un bon orador.

La meua magdalena de Proust són unes rosquilles que venen a pes en Mercadona i tenen el mateix sabor que la "Pantera Rosa", un pastisset industrial que ma mare em comprava de menut els dissabtes pel matí. Un mos a la rosquilla suposen un viatge molt baratet cap a la meua infantesa.

Des que la meua filla ha començat el estudis de medicina tinc la impressió que un altre circle comença a tancar-se. Ara ha acabat els exàmens i per a celebrar-ho se n'ha anat primer a Oporto amb els amics de la facultat i després un cap de semana a Barcelona, amb les amigues del col·legi. I jo m'en alegre. Tant de bo haguérem pogut gaudir d'aquesta llibertat a la seua edat, repetim amb recança tots els de la meua generació.

La mort inesperada d'un malalt m'ha deixat amb un sentiment de malestar i de tristessa que s'ha prolongat tot el dia i probablement persistirà durant prou dies. Impressió de viure a l'encant, de penjar sempre d'un fil. No com una impressió abstracta i difusa que afecta al veí, sinó concreta i nítida, viscuda en primera persona.

De camí a casa de ma mare m'en adone que abans només els bojos parlaven a soles pel carrer. Ara potser és aixó o potser un home modern partidari de les noves tecnologies, o més probablement, ambdues coses alhora. Davant d'aguns comportaments actuals pense que res d'alló humà em resulta alié, pero tampoc tot em resulta propi. Enmig dels dos extrems hi ha una terra de no ningú prou ampla on m'hi veig sovint. Dinem paella de verdures, per alló de fomentar els vincles familiars. A taula ens fa feliços a tots, tant als comensals partidaris de la cuina tradicional com els qui practiquen el veganisme radical. El meu paper dins de

la família és el de germà afortunat, el qui té la vida més asseguada. A més a més, ser metge et deixa poc marge per a la queixa perquè els problemes dels altres sempre són molt més acucians. Així doncs la postura que he adoptat és la d'èvitern home feliç. I muts i a la gàbia. Parlant de felicitat. Conta el diari la recepta per a ser feliç: exercici, parlar amb amics, practicar sexe, llegir i sentir música. Ben mirat podríem incloure la lectura dins del subapartat parlar amb amics, i el sexe en el subapartat exercici. Goethe ho digué més breument; la felicitat és la limitació.

Per a donar-li les gràcies, he anat a visitar a un metge que vaig conèixer fa molts anys, molt abans de començar el seu programa de dialisi. Veure's encadenant ara a la màquina de per vida li treu de polleguera i li fa estar de mal humor. Viu a Dénia, a un lloc arreerat a la falda del Montgó, separat de convencions socials. Aquí es dedica al cultiu de quatre arbres, i a contemplar el pas del temps des del riu-rau de sa casa. De més jove tingué un veler i a l'estiu solia fer travessies per aquesta part de la Mediterrània. De vegades aní amb ell. Recorde que alguna volta vaig patir un mar desagradable i amenaçant. Però tot això s'oblida amb fàcilitat. Recorde millor la mar d'un blau canviant a cada hora del dia. Recorde un sol del capvespre fent que l'aigua i l'aire s'impregnara de tot un ventall de vermells i una calma i un silenci fora del temps s'apoderava de tot. També recorde nits que vaig dormir com un soc, plàcidament bressolat pel vaivé hipnòtic de les ones, i matins amb el sol lliscant sobre l'aigua, tot desfet en incontables pepites d'or. Recorde algunes cales solitàries de color maragda, d'aigua fresca i transparent com un vidre, i recorde que banyar-se

d'aquesta manera i després beure's un got d'aigua gelada amb el sol a l'esquena i la ment en blanc, eren la felicitat completa.

Al rastre. Amb els cops de vent els fulls dels llibres feien intents per alliberar-se dels lloms i fins i tot algun ho aconseguia, alçant el vol. Fotografies antigues de particulars per terra, escampadisa d'humanitat encarnada en novençans, nadons amb randes, comuniants emocionats, militars d'uniforme i tota mena de situacions imaginables. Em pregunte quí pot tindre interés en comprar instants íntims de vides alienes i desconegudes. L'altre día descobrí a ma mare trencant les fotografies dels seus parents que no era capaç de reconéixer-hi, de saber quin parentesc els lligava. Em semblà un criteri raonable per a ordenar el passat, que jo també tractaré d'aplicar quan arribe el moment.

Sopar de la meua promoció de carrera promoguda pels companys de la antiga comissió d'apunts. Els reencontres amb les amistats no contaminades pel contacte habitual són un moment segur de felicitat. També pense que quan ens alegrem pels reencontres amb els amics de joventut, ens alegrem pel reencontre amb l'amic i sobretot pel reencontre amb la nostra joventut. Al sopar vaig saludar a un bon amic d'aleshores que ara no viu a València. Xarràrem sobre llocs comuns: la salut dels pares, els problemes amb els fills, el treball, la intangible sensació de fer-nos-en vells a la carrera. Ens tenim afecte però ens costa manifestar-ho; els problemes de cadascú ens mantenen capficats i no podem fer-hi res. Com sempre que ens veiem, ens acomiadàrem amb el desig de quedar un dia per sopar i parlar de tot, encara que sabem que la mandra emocional que tots dos arroseguem ens ho impedirà, un any més. Envellir junts ens fa una mica solidaris amb les altres

víctimes. Reveure vells amics de la joventut ens emociona i ens espanta.

Ha mort Consuelo amb 95 anys. Va ser l'infermera que treballà amb el meu avi. Quan jo era menut, Consuelo ja era una senyoreta d'edat indeterminada, soltera, primeta, de gran miopía, bona persona, enraonada i membre numerari del cor de la Parròquia. Ha mort a l'asil d'ancians, als afores del poble.

Matí al Saler, amb la idea de agafar la bicicleta. Ha estat impossible , per un vent de nord-est molt fort. A l'apartament els plats decoratius de ceràmica feien esforços per desprende's de la paret de la terrassa. L'aire xiulava per sota de les portes i a través de les finestres. La copa dels arbres feien un ball espasmòdic i semblava que els troncs espigats de les palmeres es trencarien d'un moment al altre. A la platja solitària s'alçaven núvols de sorra que es diluïen en un instant. Al principi la mar aplanada era d'un blau cobalt; després s'ha arrilat, i l'espurneig del sol s'ha fet encegador. Arreberat a la terrassa he passat una bona estona, esperant que el vent amainara i que a la naturalesa li donara per amotllar-se al meu plan del dia. No ha estat així. Si el mar és un espill que reflecteix l'estat anímic de qui el mira, huí tot era solitari, sacsejat i nerviós. De tornada a València el polsim dels arrossars creuava d'una banda a l'altra de la autovia.

Per a no trencar els codis ètics ara les reunions científiques s'organitzen fora d'horari laboral, la qual cosa implica malbaratar el teu cap de setmana. La peresa per a assistir-hi comença a ser insuperable. He fet un viatge a Barcelona de dos dies per a la presentació d'un assaig internacional al qual participarem. He agafat l'Euromed de les 15 horas. No em fa nosa viatjar en tren si el

trajecte no és massa llarg. Veure el paisatge rodolar pel finestral a velocitat constant té un efecte hipnòtic. Veure els arbres, els camps, veure les cases imaginant qui viu i com, em distrau. Cap a Tarragona la boira no deixava distingir on acabava la mar calmada i on començava el cel. Tot era d'un blau empolsimat sense principi ni fi. Arribada a Sants cap a les 6. A l'endemà comencen les sessions a les 9. Posta en escena moderna amb un gran escenari, llums suggeridores i ambient de chill out. Sessions fins a les 4 i mitja del vespre i després sortida a les 6 des de Sants. Al poc es va fer de nit i pel finestral no es veia res, excepte algún llum que no il·luminava res. Els finestrals feien de mirall i reflectien el perfil dels ocupants immòvils i silenciosos que tenia a la mateixa filera, com un quadre de la solitud acompanyada dels que pintava Hopper.

Matí de tasques administratives. Al banc. Després de mitja hora d'espera m'aten una senyoreta molt educada. Li explico que el seu banc rebutja sistemàticament determinats rebuts, estant la numeració i les dades del meu compte correctes. Primerem mira excéptica, després es concentra llargament al seu ordinador i finalment amb un to extenuat em diu que no s'ho explica. M'assegura que ho investigarà i que em contestarà. No tinc massa fe, perquè és la mateixa solució que ja em donaren la setmana passada per telèfon. De pas la senyoreta aprofita per a explicar-me fil per randa els avantatges de domiciliar el meu sou al seu Banc. M'en vaig sense resoldre el problema, un tríptic publicitari i la tarjeta de la senyoreta. Pietat era el seu nom i també el nom de la virtut cardinal que imploro.

Definitivament hauré d'escriure el relat curt de temàtica sanitària perquè l'espai s'acaba. Hi pose Leonard Cohen per a

inspirar-me. Aquest artista jueu de veu monocorde i greu, tan introspectiu, sensual, enamorat, decebut, savi, tan seriós i transcendental que sempre m'ha semblat un avi...

“Després de la tempesta, un vent fort feia volar els papers i les fulles dels arbres. Es fixà en el cadáver del paraigues a dins del toll, com una aranya boca amunt amb les potes retorçudes. Caminava inquieta, amb les mans a les butxaques, i amb cada cop de vent dubtava encara si assistir. A la recepció de l’hotel preguntà per la sala on s’havia de celebrar la reunió mèdica. Decidí asseure’s a un costat, a soles, encara que havia vist alguna cara coneguda entre els assistents. La sessió començà i al cap d’uns minuts algú li toca la esquena. Es girà. Un munt d’anys havien passat des que creuaren la darrera mirada. Les mans es tocaren un moment a manera de salutació, i tot seguit es preguntà qué va ser primer, si la tristessa o la pèrduda. La tristessa, per descomptat”.